

ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ

(Συνέντευξις τακτικού συνεργάτου μας)

— Δέν εἶνε, κύριε, δυνατόν νά τᾶ ὀρῆτε τῶρα νά ἐθῆτε τό βράδυ καί νά βγάλετε καί εἰσιτήριο... μοί εἶπεν ὁ θυρωρός τοῦ «Παραδείσου».

— Φίλε μου, εἶμαι δημοσιογράφος καί δέν ἔρχομαι ἀπλῶς νά τᾶ ἴδω, ἀπῆντησα, ἀλλᾶ νά λάβω μίαν συνέντευξιν, διότι ἡ κοινωνία πρέπει νά διαφωτίζεται...

Δέν ἦτο ἀνάγκη νά ἐξκολούθησω τᾶς κοινωνιολογικάς θεωρίας μου, ἀφοῦ μοῦ ἤνοιξε τήν θύραν καί ἔκχευε ἐκφρασίαν ὑπόκλισιν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δέν ἐνόησε τίποτε ἄλλο, ἀφ' ὅ,τι τῷ εἶπον, εἰμή ὅτι ὑπάγομαι εἰς τήν ὁμοταξίαν τῶν δημοσιογράφων.

Εὐρέθην εἰσελθὼν πρό ἀπιστεύτου θεάματος. Ἐντός εὐρείας αἰθούσης ὑπῆρχεν ὅλος ὁ ζωολογικός κόσμος τοῦ κ. Βόλπη. Ὁ ἐλέφας, οὐτινος τό ὕψος τῆς εὐφυΐας ἀμιλλᾶται πρός τό μέγεθος τῆς προδοσκίδος του, ἡ χαριτωμένη Μίστα, ἄρκτος χορεύουσα μετ' εὐλιγισίας, τήν ὁποίαν θά ἐφθόνουν πολλάί ἀτθίδες χορεύτριαι, οἱ εὐφύεστατοι κύνας οἱ πίθηκοι, οἱ ὄφεις καί ὅλον τό ἄλλο προσωπικόν τοῦ θιάσου ἐντός αὐτῆς τῆς αἰθούσης καί ἐν τῷ μέσῳ ὁ κ. Βόλπη. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνόμισα, ὅτι βλέπω τήν εἰκόνα τοῦ παραδείσου, ὡς τόν ζωγραφίζουν οἱ ἡμέτεροι ζωγράφοι, ἀλλ' οἱ μυκηθμοί, οἱ γουλλισμοί, οἱ συριγμοί καί αἱ ἄλλαι ἀκατάληπτοι εἰς ἐμέ φωναί μ' ἐπανεφέρον εἰς τήν πραγματικότητα. Ἐπὶ τοσοῦτον εἶχον ταρχοῦ — τό ὁμολογῶ — ὥστε τήν προδοσκίδα τοῦ ἐλέφαντος ἐξέλαβον ὡς τήν ρίνα τοῦ ἀεικινήτου Ἀποστόλη καί ὀλίγον ἐλείψε νά τοῦ ζητήσω... *Ἐνα πακέτο τοῦ Ἀγγριτίου γλυκόπιζα.*

Ὁ κ. Βόλπη μέ ἐξήγαγε τῆς ἰσχυρᾶς τχύτης θέσεως μαθὼν τόν εὐγενῆ σκοπόν μου μ' ἐσύστησεν εἰς ὁλόκληρον τόν θιάσον του λέγων ἀκατάληπτους τινάς λέξεις, μοί προσέφερε κάθισμα καί εὐμενῶς μοί εἶπεν :

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας νά διευκολύνω ὡς διερχομηνεύς τόν κοινωνικόν σκοπόν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Θά μείνετε ἐνταῦθα κατὰ τὰς ἐορτάς; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησίς μου.

— Ὅχι, μοί ἀπῆντησεν εἰς ἀγγίχινους οὐραγκοντάγκος. Θά ἔλθουν τόσοι ἄλλοι... ὥστε ἡμεῖς εἴμεθα περιττοί ἄλλως τε δέν βλέπομεν καί τήν εὐχαρίστησιν...

— Ἐγὼ δέν συμφωνῶ, διέκοψε καλλιτρίχος κατσίκα μόνις δὶς ἢ τρίς περιεπάτησα εἰς τήν ὁδόν Σταδίου καί σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι οὐδέ εἰς τὰ ἀποκρημνότερα μέρη εὗρον τόσην τέφριν. Αὐτῇ ἡ σκιρρόστρωσις, αὐτοὶ οἱ χάνδακες!...

— Ὡστε γενικῶς δέν θ' ἀποκομίστητε εὐαρέστους ἐντυπώσεις; ὑπέλαβον.

— Τοῦναντίον ἡ καθαριότης σας θά μοῦ ἀφήσῃ ἀνεξιτήλους ἀναμνήσεις, προσέθηκεν εἰς μικρὸς χοῖρος, ὅστις, φαίνεται, ἀκόμη δέν εἶνε τελειοποιημένος καί δέν θέλει νά ἐξέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔχων μεγαλειτέραν συναίσθησιν

πολλῶν ἡθοποιῶν μας. Αἱ ὁδοὶ τῆς Πλάκας, τὸ οὐρητήριο τῆς Βουλῆς ὁ χώρος τοῦ Θησαυρίου καί ἄλλα μέρη τῆς πρωτεύουσας μ' ἐμάγευσαν κυριολεκτικῶς... Ἐάν μοί ἦτο ἐπιτετραμμένον καί ἐάν δέν ἐτρώγετε κατὰ κόρον τὸ χοῖρειον κρέας, θά ἐζήτησαν νά γίνω συνδημότης σας.

— Ἐγὼ ὅμως δέν θά φύγω μαγευμένος, εἶπεν εὐειδῆς σκίλος. Φίλε μου, ἐξηκολούθησεν, ἔχετε μίαν παροιμίαν ἣτις λέγει «τρώγεσθε ὅσων τὰ σκυλιὰ» καί τὴν ἀπευθύετε εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μαλώνουν σκαιῶς καί ἀδικοῦσι. Λοιπὸν σᾶς βεβαίῳ δέν ἠξεύρετε τί λέγετε. Ἐγὼ μετὰ τῶν συναδέλφων μου εὐρίσκομαι εἰς πλήρη καί διαρκῆ ἁρμονίαν, ἐνῷ οἱ ἰδιόκοι σας συνάδελφοι τρώγονται καθ' ἐκάστην καί χυδαίως ὑβρίζει ὁ εἰς τόν ἄλλον. Καλόν θά εἶνε ἀντὶ νά λέγετε εἰς τὸ μέλλον : «τρώγεσθε ὅσων τὰ σκυλιὰ» νά λέγετε : «τρώγεσθε ὅσων δημοσιογράφοι».

Εἶχε πληρέστατον δίκαιον καί δι' αὐτὸ χωρὶς νά δώσω οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἐστρέψα τήν ὁμιλίαν.

— Σκοπεῖτε νά ἐπκνέληθε καί ἄλλην φοράν ἐνταῦθα; ἠρώτησα.

— Βεβαίως ἀπῆντησεν ὁ Ἐλέφας ζῶων τήν προδοσκίδα του, ὡς φίλος δικηγόρος τήν ρίνα του. Θά ἔλθωμεν, ὅταν τελειώσῃ τό νέον ἔργον του ὁ κ. Καλαποθάκης. Θά εἶνε περίφημο πρᾶγμα ὅλα τὰ πρόσωπα θά εἶνε ἐκ τοῦ θιάσου μας καί μόνον τό τοῦ πρωταγωνιστοῦ θά κρατήσῃ ὁ συγγραφεύς. Ἐκλείσαμε συμφωνίας ὀριστικᾶς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δέν θά ἠρχόμεθα πλέον, διότι εἴμεθα περιττοὶ διὰ τήν Ἑλληνικὴν σκηνήν. Ἐχετε τήν Κολωβὴν ἀλώπεκα, τόν Πειρινόν, τόν Ἀέοντα παρὰνυμφον, τήν Νύμφην Φοράδα, τὸ Κακαρίνι, τόν Σκέλον ἀντεραστήν τί μᾶς θελετε ἡμεῖς;

Ἡ τελευταία ἐρώτησις ἐρρίφθη τόσον περιπαθῶς, μετὰ τοιοῦτου πόνου, ὥστε θ' ἀνελυόμην εἰς δάκρυα, ἐάν ἡ δεσποινὶς Μίστα δέν ἐπαιάνιζε, κατὰ τινὰ συνάδελφον, τὸν Τροβατόρε.

Ἐνόμισα, ὅτι ἔληξεν ἡ ἀποστολή μου καί ἀπεράσισα ν' ἀναχωρήσω, ἀλλ' ἐσκέφθην, ὅτι δέν θά ἦτο κακόν νά ζητήσω τήν γνώμην τῶν λογικῶν τούτων τετραπόδων καί περὶ τῆς πολιτικῆς.

— Φρονεῖτε, εἶπον ἀπευθυνόμενος πρὸν τήν δεσποινίδα Μίστα, ὑμεῖς αἵτινες εὐρίσκεσθε εἰς μεγαλειτέραν συναφειαν μὲ τοὺς Βουλγάρους, ὅτι θά ἔχωμεν καί πάλιν καὶ νέον νένον προξενικόπημα;

— Αὐτοί, ἀπῆντησεν, ἐννοοῦν νά ἐσύρουν ἀπὸ τήν μύτη ὅχι πλέον ἡμεῖς τὰς ἄρκτους, ἀλλὰ τήν Εὐρώπην ὁλόκληρον καί εἶνε ἱκανοὶ ὅλα νά τὰ κάνουν, ἐάν δέν εὗρουν τόν κατάλληλον ἀντίπαλον.

— Καί ἐλπίζετε, ὅτι ἡμεῖς θά εἴμεθα κατάλληλοι πρὸς τοῦτο;

— Ἐάν ἔχετε τὸ εὐτύχημα νά ζῇ ὁ κ. Δηλιγιάννης καί νά ἔλθῃ πρωθυπουργός...

Δέν εἶχε τελειώσει τήν φράσιν, ὅτε φοβερός τις ὄφις ἤρχισε νά ταράσσεται καί νά ἐξέρχεται τοῦ κιβωτίου ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο. Φοβούμενος μὴ ὑποστῇ τήν τύχην τοῦ Λαοκόοντος ἀνεπήδησα ἐντρομος ἐκτός τῆς αἰθούσης καί ἐτράπην εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν ἐγκαταλιπὼν δείγμα αἰώνιον τῆς μικροψυχίας μου τὸν πρεσβύτην πτόν μου. Ἐσκέφθην νά ἐπιστρέψω καί νά τόν ζητήσω, ἀλλὰ δέν ἀπεφάσισα τὸ τοιοῦτο, τὸ μὲν ἐξ ἐντροπῆς τὸ δὲ ἐκ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ἡδύνατο νά λάβῃ καί ἄφρον τῶν ἀκαρτίων του. Ἐῖς θεατῆς μ' ἐβεβαίωσε περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι τόν

εἶδε τὴν ἐπομένην ἐσπέραν εἰς τὸ θέατρον φερόμενον ὑπὸ τοῦ σὺραγκουτάγκου πρὸς τέρψιν τοῦ κοινοῦ. Ἄλλοι μοὶ εἶπον, ὅτι περιήλθεν εἰς χεῖρας ἢ μᾶλλον εἰς τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἐπιδόξου πολιτευτοῦ. Μήπως ὁ ἐπιδόξος αὐτὸς πολιτευτὴς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μετέβη εἰς τὸ θέατρον;

Ὁ πῖλος ἦτο ὑψηλὸς καὶ λευκός.

Τσοπανάκος

ΕΣΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ναί, σὲ λατρεύω, κόρη θεσπεσία,
ὡς ὁ Φιλήμων τὴ δημοκρατία
καὶ ὁ Λάττας τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐκκλησία.
Ὡς τὸ νερὸ τῶν Ἀθηνῶν οἱ δρόμοι,
δροσιά μου, σὲ ποθῶ! καὶ πλέον ἀκόμη
καθὼς ὁ Ἕλλην τὴν Ἐλευθερία,
ὡς ὁ Τρικυπῆς τὴν οἰκονομία
καὶ ὁ Θεωδωρὸς τὴ λαχανοφαγία...
Πλὴν σὰν αὐτοὺς καὶ ἐγὼ, σκληρὴ Εὐρυκόμη,
ἀνδρὲς μεταβληθῆς, θ' ἀλλάξω γνώμη!

Τσακκασιάνος

Η ΠΛΩΤΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «πλωτὴ ἔκθεσις τῆς Γερμανίας» καθιδρύθη ἐν Βερολίνῳ ἑταιρία, ἔχουσα τὸ κύριον αὐτῆς κατάστημα ἐν μεγαλοπρεπεῖ μεγάρῳ κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γουλιέλμου (Wilhelm-Strasse) ἀριθ. 1. Ἡ ἐν λόγῳ ἑταιρία συνεκροτήθη ἐκ βιομηγάνων καὶ ἐμπόρων Γερμανῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατασκευάσῃ πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ περιέρχεται τὴν οἰκουμένην προσορμιζόμενον εἰς τοὺς κορυφαίους λιμένας, ὅπως ἐπιδεικνύῃ τὰ ὑποδείγματα τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας. Κατὰ τὴν πεποιθήσιν πολλῶν Γερμανῶν, ἡ ἰδέα ταιαύτης πλωτῆς ἐκθέσεως τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας εἶνε ἰδέα μεγαλεπήβολος, ἀποτελεῖ δὲ νέαν φάσιν τῶν παγκοσμίων ἐκθέσεων. Φρονοῦσι δηλαδὴ, ὅτι τοῦ λοιποῦ τὰ βιομηχανήματα ἀντὶ νὰ στέλλωνται πανταχόθεν πρὸς ἓν σημεῖον, ἀπ' ἐναντίας, χάρις εἰς τὴν γερμανικὴν πρωτοβουλίαν, θὰ περιέρχονται πρὸς ἐπίδειξιν τοὺς διαφόρους τῆς οἰκουμένης λιμένας. Ἐννοεῖται, ὅτι κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἕκαστον ἔθνος θὰ ἔχῃ τὴν πλωτὴν του ἐκθεσιν διὰ τὰ ἴδια αὐτοῦ βιομηχανήματα.

Δὲν εἶνε δυσχερὲς νὰ διδῇ τις εἰς τὸ γερμανικὸν τοῦτο σχέδιον, ἀπόπειραν ἀντιδράστως κατὰ τῆς ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τῆς γαλλικῆς ἐκθέσεως καὶ κατὰ τῶν προσδοκωμένων ἐκ ταύτης ὠφελειῶν ὑπὲρ τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας. Πλὴν εἶνε τόσον μᾶλλον ἀπίθανον ταιαύτη ἐπιχειρήσις νὰ κλονίσῃ τὴν βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν θέσιν τῆς Γαλλίας ἢ ἄλλου τινὸς τῶν μεγάλων ἐθνῶν, ὅσον βεβαίως τὸ αὐτὸ μέσον θὰ μεταχειρισθῶσι καὶ ταῦτα, ἅμα ὡς θεωρήσῃσι τοῦτο χρήσιμον πρὸς διάδοσιν τῶν βιομηχανημάτων ἔθνους τινός. Ἡ πλωτὴ ἐκθεσις δέον νὰ θεωρηθῇ κυρίως ὡς τρόπος νέας ἀναπτύσσων εἰς διαστάσεις εὐρυτάτας τὸ ἔργον τῶν γνωστῶν περιοδευτῶν βιομηγάνων καὶ ἐμπόρων (τῶν παρ' ἡμῖν κοινῶς καλουμένων κ α μ π ι ο ν ι σ τ ῶ ν). Τὸ σχεδιαζόμενον γερμανικὸν πλοῖον θὰ εἶνε μέγιστον. Θὰ ἔχῃ μήκος 570 ποδῶν, πλάτος 70 καὶ βῆλος 40. Θὰ εἶνε κατεσκευασμένον οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ κατὰ τμήματα ἐν ἰδιαιτέροις περιπτέροις τὰς συλλογὰς τῶν ὑποδειγμάτων τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας. Πρὸς τοῦτοις θὰ παραλαμβάνῃ κυρίως Γερμανοὺς βιομηγάνους καὶ ἐμπόρους περιοδεύτας, ἀλλὰ καὶ πάσης ἐθνικότητος περιηγητάς, τοὺς θέλοντας ἐπὶ ταιαύτῃ ἐνκαιρίᾳ νὰ κάμωσι τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Τὸ πλοῖον θὰ ἔχῃ πᾶν ὅ,τι σήμερον δύναται νὰ παράσχω ἢ ἐπιστήμη πρὸς ἀνέσιν καὶ τέρψιν.

Γνωστὸν εἶνε, ὅτι βιομηχανήματα γερμανικά, ἀξίας πλέον τῶν ἑκατὸν ἑκατομμυρίων μαρκῶν, ἀποστέλλονται ἐτησίως εἰς Ἀγγλίαν, Ὀλλανδίαν, Γαλλίαν, Ρωσίαν καὶ εἰς πολλάς ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης χώρας. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ πλωτὴ ἐκθεσις θὰ αὐ-

ξίωσιν τὴν ἐξαγωγὴν ταύτην. Πλὴν ἐπίσης βέβαιον εἶνε, ὅτι δὲν θ' ἀφαιρήσῃ τὸ βιομηχανικὸν σκεῆπτρον ἀπὸ ἐθνῶν βιομηχανικῶν, οἷα τὸ Ἀγγλικόν, Γαλλικόν, καὶ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὧν ἡ βιομηχανικὴ ὑπεροχὴ καὶ ἡ παγκόσμιος ἐξαγωγὴ εἶνε ἀσφαλές. Σημειωτέον, ὅτι ὁ πρίγκιψ Βίσκερκ παρέχει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ὑποστήριξιν εἰς τὴν ἑταιρίαν τῆς πλωτῆς ἐκθέσεως τῆς Γερμανίας.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ Δ. ΚΟΚΚΟΥ

Κομψὸς καὶ ἀπείριτος, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, ἐκπληκτικὴν ἀληθῶς τὴν ὁμοιότητα, φιλοτεχνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Φωκᾶ, μὲ τὰς ἀνωτέρω λέξεις ὡς μόνον τίτλον, ἐκδεδωμένος καλλιτεχνικώτατα ἐκ τῶν καταστημάτων Α. Κωνσταντινίδου ὁ ἄρτι ἐκδοθεὶς τόμος τῶν ποιήσεων τοῦ κ. Κόκκου καίτοι ἐπὶ τοῦ γραφείου μας, ὅπως ἤδη — εἰμεθα βέβαιοι — ἐπὶ τοῦ γραφείου παντὸς φιλοκάλου, παντὸς φιλομούσου, παντὸς ἐραστοῦ τῶν γραμμάτων.

Τί νὰ γράψωμεν διὰ τὰς ποιήσεις τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συνεργάτου; Τίς δὲν γνωρίζει τὴν χαρίεσσαν ἔμπνευσιν, τὸ ζωηρὸν αἶσθημα, τὴν εὐτραπείαν, τὴν γοργότητα καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς στιχουργίας, ἅτινα χαρακτηρίζει τὰ ποιητικὰ του ἔργα; Τίς δὲν ἀνέγνωσε τὰ δημοσιευθέντα ἄχρι τοῦδε πολυάριθμα ποιήματά του; τίς δὲν τὸν ἤκουσεν ἀπαγγέλλοντα κύττα μὲ τὴν ἐμφαντικὴν του ἀπαγγελίαν εἰς δημοσίους ὁμηγύρεις ἢ εἰς ἰδιωτικὰς ἐσπερίδας. Ὁ λόγος λοιπὸν θὰ ἦτο περιττός καὶ θὰ ἦτο μάλιστα ὁπωσούν ἀπρόσφορος, ἀφοῦ ὁ Κόκκος ἀνήκει εἰς τὴν φαλαγγα τῶν συνεργατῶν τοῦ Ἀστερος καὶ ἀφοῦ πολλὰ ἐκ τῶν ἐν τῷ τόμῳ του περιλαμβανομένων ποιημάτων εἰς τὰς σελίδας ταύτας εἶδον πρῶτον τὸ φῶς.

Τὴν κρίσιν ἐγκαταλείπομεν εἰς τὸ δημόσιον, τὸ νοῆμον καὶ φιλόμουσον δημόσιον, ὅπερ πιστεύομεν ἀδιστακτικῶς, ὅτι θὰ σπεύσῃ νὰ ἐξαντλήσῃ καὶ τὸν νέον τόμον τοῦ δημοτικῶταυ ποιητοῦ, ὅστις πρὸς τοὺς ἄλλους εἶνε καὶ καλλιτεχνικὸν ἀπόκτημα περιέχον ἐν φωτοτυπίᾳ συνθέσεις τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν μας Βολονάκη, Ἰακωβίδου, Ρίζου Ράλλη, Λεμπέση, Προσαλέντη κλπ, ἐπίτηδες χαραχθεῖσας καὶ σχετιζόμενας πρὸς πολλὰ ἐκ τῶν ποιητικῶν θεμάτων τοῦ βιβλίου.

ΑΝΕΥΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Παρίσιους. I. II. Ἡ ἀποσταλεῖσα μουσικὴ σας εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πειστηρία ὅχι τὰ τυπογραφικά, ἀλλὰ τὰ μικροτυπικά. Ἰσως δὲ δὲν δημοσιευθῇ τὸ Ἰσως σας διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ὑπερέβη τὰ ὅρια... τῆς σελίδος τοῦ Ἀστερος. — Μελίτην Ε. Π. Ἐνθυμηθεῖτε τὴν ὑποχρέωσιν σας. — Βιέννην. Εἰκονογραφημένον περιοδικὸν Πρόσδοτον. Πρὸ δύο μηνῶν δὲν λαμβάνομεν τὸ φύλλον σας. Τί πρόδος λοιπὸν εἶνε αὕτη; — Βερολίτον. Κ. Ν. Εὐχαρίστως δεχόμεθα τὴν ἀνταλλαγὴν. Ἐάν τὰ ἀποσταλλόμενα συνοδεύονται καὶ μὲ μικρὰν περίληψιν θέλετε μᾶς ὑποχρεώσι. — Ἐνταῦθα. Δεσποινίδι Τ. Ἐάν ἡ σύστασίς σας ἦτο πράγματι χατράκι καὶ ὅχι χατίρι, ἐστὶ βεβαία ὅτι εἴχομεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. — Roma Ε. Α. Non possumus. — Παρίσιους Ν. Κ. Αἱ δύο ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν, ἡ αἴτησις τοῦ φίλου οὐγί. — Γαλάτσι Π. Χ. Τὸ πρὸς ἡμᾶς incognito ἀνεξηγητόν. — Στρον Ε. Β. Μᾶς ἐλησμονήσατε. Φίλῳ Ἀστερος. Διὰ τὴν φιλολογίαν τῆς Ἀμπελουργίας σᾶς παραπέμπομεν εἰς τὸ Γερμανικὸν λεξικὸν τοῦ Rörke. Τὰ ἄλλα λογοπαίγνιά σας εἶνε ἀσυγχρόνητα καὶ σεῖς δὲν ἔχετε βεβαίως τὴν ἀξίωσιν νὰ τὰ χορηγῶμεν ἡμεῖς. — Λαμία Χ. Χ. Καὶ πάλιν σᾶς ἐπειθυμίζομεν τὴν ὀφειλὴν σας. — Ἀργαν. Διευθυντὴν Λέσχῃ Σκουφᾶ. Ἀπὸ τὴν διάλυσιν περιμένομεν ὅ,τι μᾶς ἀνήκει.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς διὰ τὸ γραφεῖον μας οὐχὶ ἡλικίας ἀνωτέρας τῶν 15 ἐτῶν.